



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

מ.א. 0174049

טוראי פינחסי בן-ציון באיבאבא ז"ל



טוראי פינחסי בן-ציון ז"ל
בן 35 בנפלו

בן אסתר ויוסף-חיים
נולד בירושלים

ב-כ' בניסן תרע"ג, 27/4/1913

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-כ"ב באייר תש"ח, 31/5/1948

שרת בהגנה

מקום נפילה: ירושלים

באזור: ירושלים והסביבה

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: א, חלקה: 1, שורה: 22, קבר: 01.

קורות חיים

בן יוסף-חיים ואסתר. משפחתו ידועה בעדת הבוכרים בכינוי "באיבאבא", שתרגומו לעברית "הזקן האמיד", מאחר שסבו של המנוח היה איש אמיד וידו היתה פתוחה לכל נצרך וכן הפך תארו זה לשם המשפחה, ובכינוי זה היא ידועה בקרב העדה הבוכרית בכל רחבי הארץ. בן-ציון נולד ביום כ' בניסן תרע"ג (27.4.1913) בירושלים. למד בבית-הספר "תחכמוני" וכן בבית-הספר של "כל ישראל חברים" שם. אגב לימודיו היה פעיל בתנועת-נוער ואירגוני-ספורט, אך בגיל י"ד עזב את ספסל הלימודים ויצא לחיי עבודה. שאיפת הוריו היתה לעשותו לסוחר והוא הוכנס לעבודה בבית-מסחר, אך מקצוע זה לא היה לפי רוחו כי הוא נשא נפשו למלאכה. בשנה הראשונה לעבודתו בבית-המסחר עזבו ופנה ללימוד מקצוע החשמלאות, אלא שלא הסתפק בידיעת מקצוע אחד ושאף ללמוד מקצועות רבים. השתתף בקורסים המקצועיים ליד הטכניון העברי בחיפה.

כן למד את מקצוע המכונאות והשרברבות. ידו היתה אמונה על כל מלאכה. תמיד התריע נגד אלה שאינם שולחים את בניהם ללמוד מלאכות ומקצועות פרודוקטיביים. בימי מלחמת-העולם השניה נשלח על-ידי ה"הסתדרות" כמכונן בצבא הבריטי אי-שם בארץ ולאחר-מכן על-ידי "סולל בונה" כמכונן בחברת הנפט האנגלו-איראנית באבאדאן. חבריו לעבודה מספרים עליו שהיה חביב על כל העובדים בשל נפשו היפה ומידותיו הטובות ותמיד היה מוכן לעזור לסביבתו ככל האפשר.

בתקופת מלחמת-הקוממיות עבד בחברת-החשמל הירושלמית. בהתאם להוראות ה"הגנה" לא פסק מעבודתו שם אף ליום אחד והמשיך בה אף כי הדבר היה כרוך בסכנת-נפשות. גם בחברת החשמל הירושלמית רכש לו את ידידותם וחיבתם של כל העובדים, ערבים ויהודים



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

טוראי פינחסי בן-ציון באיבאבא ז"ל

כאחד. כיון שהוא דיבר עם העובדים הערבים בשפתם "יעצו" לו כידיד לא לבוא לעבודה כי הם זוממים לרצוח את העובדים היהודים דוגמת הרצח בחברת-הנפש בחיפה, אך הוא היה איתן בהחלטתו לא להיסוג מעמדה זו, כי הבין מה ערכה לירושלים העברית. תודות לו ולחבריו שהלכו בעקבותיו קיבלו מוסדותיה החיוניים של ירושלים את זרם החשמל בתקופת המצור וההפגזות. עשה כל עבודה שהוטלה עליו על-ידי ה"הגנה" בתקופה הקשה שעברה על העיר. כחבר יחידת החשמל של ה"הגנה" השתתף באופן פעיל באירגונה וסידורה של רשת-החשמל בבסיסים הצבאיים בעיר. בתקופת ההפגזות הקשות, בשעה שרבים מתושבי שכונות-הספר נטשו את בתיהם וברחו למרכזי העיר, נשארו הוא ומשפחתו בביתם אשר בשכונת הבוכרים שהתרוקנה כמעט מתושביה. עמידה איתנה זו, שלו ושל רבים כמוהו, עודדה תושבים רבים לחזור לבתיהם. כעשר משפחות מצאו מקלט בביתו ובבית הוריו בימי ההפגזות והוא ידע לעודד את הרוחות ולקבל את הכל בשקט נפשי.

באמצע מאי 1948 נפצע על ידי רסיסי פגז באחת ההפגזות שבעיר. בסוף החודש נתרפא, אך ביום כ"ב באייר תש"ח (31.5.1948), בצאתו ממרפאת "הדסה", נפל מפגיעת פגז. הובא לקבורה בבית-הקברות בשיך באדר א' וביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. הניח אשה ושלושה ילדים.